

TWEESPRAAK

In de rubriek *Tweespraak* leggen we een discussievraag voor aan twee mensen die er een verschillende visie op nahouden.

Op naar nultolerantie voor alcohol in het verkeer?

Peter VANDAMME, politierechter in Brugge, heeft in de rechtbank al te veel leugentjes voor bestwil moeten aanhoren. Nultolerantie betekent zonder meer geen glas drinken. Dat is pas duidelijk.

Peter Vandamme
Rechter politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge*

Alcohol drinken, zelfs in kleine hoeveelheden, vermindert de rijvaardigheid, leidt tot sufheid en slaperigheid en doet de reactietijd toenemen. De eigen prestaties worden overschat en moeilijke verkeerssituaties worden onderschat. Niemand lijkt dat nog te betwisten. Waarom tolereren we dan toch dat burgers rijden na het drinken van 'een beetje' alcohol en 'een beetje' bijdragen tot de zware tol van verkeersongevallen? Dagelijks komen in België gemiddeld twee mensen om in het verkeer, terwijl er 135 gewond raken. Volgens sommige schattingen is tien procent van de verkeersongevallen te wijten aan alcohol. Andere ramingen hebben het over twintig procent.

Dat 'een beetje' mag, scheidt onduidelijkheid. Want hoeveel is dat 'beetje'? Eén glas? Twee glazen? Of misschien wel drie glazen? Nultolerantie biedt het voordeel van de duidelijkheid: nul glazen.

Door, zoals onder andere in Zweden, Noorwegen, Estland en Polen, de limiet te leggen op 0,2 promille, wat neerkomt op nultolerantie, voorkomen we dat het debat vervalt in de karikatuur die tegenstanders van nultolerantie maken over de likeurpraline of de saus waarin een scheut alcohol is verwerkt.

Dat nultolerantie economische schade zou veroorzaken doordat alcoholproducenten en -verkopers

hun omzet zouden zien dalen, valt te relativiseren. Iedere verkeersdode brengt een economische kost, dus een economische schade, mee van gemiddeld 500.000 euro. Over de ongevallen met louter materiële schade en/of gewonden hebben we het dan nog niet gehad.

Bovenal is de vraag of dit debat mag/moet gevoerd worden als een debat over 'economische schade'. Misschien mag de 'emotionele schade' ook in de weegschaal worden gelegd, het leed dat zo veel nabestaanden lijden en de zorgen die ouders zich dagelijks maken als zij hun kind, dat vrolijk thuis vertrekt en in een rolstoel terugkeert, moeten voeden, verschoenen en wassen. Dat is niet uit te drukken in een cijfer of te vatten in een statistiek, maar bestaat wel degelijk en is voor te veel mensen

realiteit. Een realiteit die mee veroorzaakt wordt door 'een beetje' alcohol. Hoe lang kunnen we dat nog tolereren?

Zo vele jaren debat leidden kennelijk niet of niet voldoende tot een mentaliteitswijziging, want nog altijd horen we in de rechtbank dagelijks dat „ik niet ver moest rijden”, dat „ik dringend naar huis moest”, dat er in de weg „een bocht was”, dat het ging om „een rechte weg die uitnodigt tot snel rijden” of dat „het donker was, zodat ik al rijdend in slaap gevallen ben”. Wie blijft geloven in vrijwilligheid en blijft speculeren op individuele verantwoordelijkheid, gaat voorbij aan die vergelijkende werkelijkheid.

* Dit betreft een persoonlijk standpunt van de auteur.

Danny Van Assche
Afgevaardigd bestuurder van Horeca Vlaanderen

Je zal het verkeer pas veiliger maken door de overtreeders aan te pakken, zegt Danny VAN ASSCHE. Want nultolerantie is nagenoeg onmogelijk en leidt bovendien tot rechtsonzekerheid.

Het zal u waarschijnlijk niet verbazen dat Horeca Vlaanderen geen voorstander is van een nultolerantie voor alcohol in het verkeer. Nochtans zijn we wel voor een nultolerantie op dronken rijden en zijn we evenzeer voor een zo groot mogelijke verkeersveiligheid. Het een is echter niet noodzakelijk hetzelfde als het andere. We zijn geen voorstander van nultolerantie om twee grote redenen: ten eerste zal nultolerantie het verkeer niet veiliger maken en ten tweede is nultolerantie eisen haast onmogelijk. Ik probeer wat te verduidelijken.

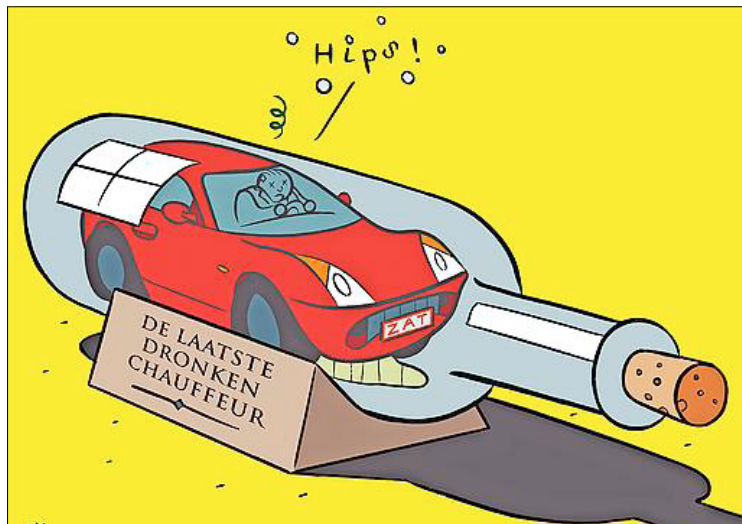
Nultolerantie zal het verkeer niet veiliger maken. Op dit ogenblik stelt de wet dat u als autobestuurder niet meer dan 0,5 promille alcohol in het bloed mag hebben. Het is dus veilig om de weg op te gaan met minder dan 0,5 promille alcohol. Het probleem dat zich in ons land stelt, is dat bij controles nog veel te veel bestuurders worden betrapt met meer dan 0,5 promille in het bloed. Wanneer we morgen dus nultolerantie invoeren, lost dat het probleem niet op. Het zal enkel ertoe leiden dat mensen, die nu perfect wettelijk en veilig aan het stuur zitten, dat morgen niet meer kunnen. Wanneer we vaststellen dat nu al veel te vaak de 0,5 promille aan de laars wordt gelapt, zal dat niet noodzakelijk wijzigen bij een nul-norm.

Veiliger verkeer zullen we krijgen door de overtreeders van de 0,5 promille aan te pakken, niet door diegenen te bestraffen die de norm nu goed toepassen.

Een tweede probleem is dat een nultolerantie ook leidt tot rechtsonzekerheid. Niets aan alcohol in uw bloed hebben, betekent ook dat u geen likeurpraline mag hebben gegeten, noch een met wijn bereid gerecht. U moet zelfs opletten of er nog sporen terug te vinden zijn van alcohol die u al een redelijke tijd geleden hebt geconsumeerd. Een nultolerantie zou dus ook onredelijk zijn. Het past misschien ook om in *KERK & leven* op zijn minst voor enige tolerantie te pleiten.

Betekent dat dan dat Horeca Vlaanderen meent dat de situatie goed is zoals ze is? Nee, dat zeggen we niet. Ook in de horeca pleiten we ervoor dat er een groter en beter aanbod komt aan alternatieven voor alcohol. Bij aanvang van een diner zou men ook altijd een alcoholvrij aperitief moeten aanbieden. En waarom geen diner met 'begeleidende niet-alcoholische dranken'? Brouwers moeten meer inzetten op alcoholarme bieren en de horeca moet ook meer afspraken maken met taximaatschappijen en eventueel zelfs met hotels om hun gasten veilig in bed te krijgen.

Conclusie: ook de horeca wil meewerken aan meer verkeersveiligheid, maar nultolerantie werkt niet en treft de verkeerde doelgroep.

© Reinhart Croon

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen? Schrijf naar *KERK & leven*, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Stripverhalen

KERK & leven, 16 NOVEMBER 2016

Het *Standpunt* over *Getekende ventjes* is een mooie ode, vanuit deskundigheid. Mensen in alle culturen hebben verhalen nodig om 's nachts te kunnen dromen en overdag te begrijpen wie ze zijn.

Erg is het wegvallen van omadievvertelt-aan-kinderen met de komst van de televisie. Voor mij waren tekenverhalen als *Bessy*, *De rode ridder*, *Maarten Milaan*, *Hiawatha*, *Kuifje*, *Karl May*, *Rik Ringers* en vooral *Buddy Longway*, en later *De kinderen van de wind*, mijn (kinder)bijbel.

Mijn indruk is dat onze cultuur, onze geletterde elite, nog te weinig bezig is met de opvoeding van de jeugd. Dat hele wereldje van tv-journaals en kranten bijvoorbeeld. Daarom drukken strips ongemerkt een grote stempel op de tijd, want kinderen lezen ze. Ik was gefascineerd door de

modellen die de vele striphelden boden en bieden, hoe ze door het leven gaan en vechten voor de verdrukten en voor rechtvaardigheid. Dat was zonder meer een krachtige dosis ethiek bij de boterham en de kniekers.

Hier past ook een uitspraak van de grote letterkundige en filosoof Umberto Eco: „Als ik me wil laten inspireren, dan lees ik een essay van Engels. Als ik me wil laten uitdagen, dan lees ik een strip, een tekenverhaal uit de reeks *Corto Maltese* van Hugo Pratt.”

Stef HUBLU, via Kerknet

Franstalig

KERK & leven, 16 NOVEMBER 2016

In het artikel *Franstalige schrijvers uit Vlaanderen* lees ik: „Dat de vijf in het Frans schreven, komt omdat zij dat een Europese cultuurtaal vonden, in tegenstelling

tot hun moedertaal. Ze keken neer op het dialectische Nederlands waarin ze werden opgevoed.” Dat is echter een typische misvatting, vind ik. Die auteurs schreven in het Frans omdat de taal die we nu Nederlands noemen in die tijd weinig of niet gekend of verspreid was in onze contreien.

Er waren natuurlijk wel de onderling sterk verschillende Vlaamse dialecten. Die waren echter moeilijk te gebruiken om piekfijne rijmpjes te schrijven. Niet iedereen is een Gezelle.

Zij schreven dus in het Frans omdat hun voorouders in die taal waren opgevoed en ze in Vlaanderen een Franssprekende minderheid vormden, die trouwens nog steeds bestaat. Cijfers hebben het over 300.000 tot 350.000 mensen, verspreid over heel Vlaanderen.

Jaqueline NIEUS, Gent

Advertentie

Mijn Stannah Siena, aangepast aan mijn behoeften

Documentatie en gratis prijsofferte op 0800 95 950

info@stannah.be www.stannah.be

Naam + Voornaam
 Adres
 Postcode Tel :
 Stad E-mail

Stannah sprl
Poverstraat 208, 1731 Relegem

Stannah